

EMIEL LAMBRECHT OVERLEDEN

Maandag bereikte ons het ontstellende bericht van het overlijden van de heer Emiel Lambrecht tot vorig jaar nog voorzitter van de rederscoöperatieve S.C.A.P. te Oostende en sinds één januari 1975 ere-voorzitter.

Als jongen vaarde hij van uit De Panne met de Pannepotten en de vele anekdotes welke hij wist te vertellen over de driestakers, toen hij als scheepsjongen moest instaan voor de bevoorrading van water, kolen en strooi aan boord van de Pannepots, waren een bewijs van zijn liefde voor een vissersvaartuig en de zee. Hij was immers slechts tien jaar toen hij reeds op Pannepots, Smeeks of Dandys inscheepte en het was in 1932 dat hij het varen moest stilleggen tengevolge van een ongeval op zee, waarbij hij een wervelbreuk opliep. Maar dat hield hem niet weg van de kaai, van de visserij, van zijn schip.

In mei 1948 werd hij als reder lid van de coöperatieve SCAP met zijn vissersvaartuig O.137 «Ste Thérèse de Jesus» welke op 5 jan. 1954 in de golven verdween.

Het was inderdaad in een zware storm dat zijn O.137 voor de kust van Middelkerke verging en van de vijf opvarenden slechts één man kon gered worden.

Hij was voorheen en wel sedert 1949 ook lid van de coöperatieve verzekering Hulp in Nood.

Het was in juni 1957 dat hij in SCAP beheerder werd om op 30 oktober 1961 met algemene stemmen tot voorzitter te worden gekozen, ambt welke hij zeer plichtsgetrouw bleef waarnemen tot einde vorig jaar, toen hij zelf vroeg om, gezien zijn hogere ouderdom er van ontslagen te worden. Het was de Algemene vergadering van SCAP in zijn zitting van juni 1972, welke hem een speciale openbare hulde bracht ter gelegenheid van zijn 15-jarig voorzitterschap, taak welke hij met zoveel ijver tot het laatste ogenblik volbracht.

Een hardnekkiger kooperateur had de rederscoöperatieve nooit gekend.

Deze week is hij na maandenlang ziek zijn, stilletjes heengegaan.

De begrafenis had heden donderdag te 10 uur plaats.

De St Antoniuskerk op de Opex was te klein om de vele vrienden uit de visserij en laatste groet te zien brengen aan een man die voor zijn beroepsgeboten mag aanzien worden als een der idealisten en voorvechter van de strijd voor het welzijn van zijn vakgenoten.

Aan zijn dame, dochter en familie biedt ons blad zijn innige deelneming aan in de zware rouw die hen komt te treffen.

WANNEER MAATREGELEN VOOR DE 12-MIJLSZONE ?

Het is nu reeds maanden dat de kustvisserij ligt te wachten op een Koninklijk Besluit om het verbod binnen de 12-mijlszone voor schepen van meer dan 50 Br. T. en 300 P.K. te zien uitvaardigen.

Ook hier vergeet de Rederscentrale actief op te treden en wacht waarschijnlijk totdat ze op hun vingers geklopt worden.

De kleine kustvissersreders van gans onze kust zijn immers van geen zo'n belang als tien IJslandse vaartuigen en ook hiervoor zal voorzitter Van Lul zich niet zo vlug inspannen.

Ondertussen zijn we verwonderd dat ook onze parlementairen niet schijnen te beseffen van welk groot belang dit Kon. Besluit is voor de kweek binnen de 12-mijlszone, van tong en schol voor onze kustvissers.

Het is niet de minister van Landbouw welke men hiervoor moet te rade gaan of de vraag stellen, hoe lang maatregelen zullen uitblijven, maar wel de minister van Buitenlandse Zaken en zijn medewerker de heer Vander Essen.

Het is toch triestig te moeten vaststellen dat zo'n belangrijke zaak bij ons onopgelost blijft.

De Rederscentrale en de TV zouden beter hiervoor wat meer actief optreden. P. Vandenbergh

De nationale visserijkommissie kwam bijeen

Vrijdag kwam de commissie te Brussel in tweede zitting bijeen. De vergadering was in hoofdzaak gewijd aan een uiteenzetting van de heer Hovart, directeur van het proefstation te Oostende, die handelde over de werking van het proefstation en de doelstellingen voor de toekomst.

De vergadering begreep de noodzakelijkheid prognoses te maken betreffende de visstocks, vooral om op internationaal vlak en meer in het bijzonder inzake de kwotaregeling de belangen van onze nationale visserij te verdedigen.

Er zou dienaangaande nochtans gevraagd worden om de werking van het Proefstation zo utilitair mogelijk te stellen, door bijvoorbeeld de visserijmethodes in de andere EEG-landen te gaan bestuderen teneinde onze visserij achteraf toe te laten dergelijke vaak winstgevende methodes eveneens toe te passen. Wanneer onze reders niet in kennis gesteld worden van de aard, de afmetingen en de aanwendingen van meestal dure visnetten, zijn ze heden financieel niet bij machte zich zelf deze nieuwe of betere technieken aan te wenden.

Over het hoofdstuk sociale wetgeving werd er geluisterd naar de vertegenwoordiger van de minister van Sociale Voorzorg, die zei dat er een nieuwe reglementering mag verwacht worden, waardoor bedrijven met zware loonlast van een gunstiger RMZ-stelsel zouden kun-

nen genieten. Mogelijks zal de visserij daarvan eenen kunnen mee profiteren.

Het vervroegd pensioen voor de vissers, die veertig jaar hebben gevaren, heeft weinig of geen uitwerking en heeft in elk geval het beoogde doel niet bereikt. Men kan het beroep niet aantrekkelijk maken en het zware vissersberoep niet willen belonen met een vooruitzicht op een vervroegd pensioen, wanneer de reglementering ter zake dermate zwaar is, dat weinigen of niemand er kunnen van profiteren.

Sinds jaren wordt daarom aangedrongen opdat dit systeem zou worden herzien en desgevallend zou verdwijnen. Men is immers overtuigd dat de bijdrage van reders én van vissers samen, voor dit vervroegd pensioenfonds, veel meer opbrengt, dan dat er wordt uitbetaald.

Het is dan ook belachelijk te moeten een bijdrage betalen die grotendeels verdwijnt in de staatskas en daarenboven de naam hebben dat er voor de visserij iets speciaals wordt gedaan.

Nu blijkt dat de minister zou durven overwegen dit systeem af te schaffen, als Rederscentrale én vakbonden daarom unaniem verzoeken.

Het is dan aan het bedrijf om zelf een kas te maken om bijvoorbeeld ouder geworden vissers een aanvullend pensioen of een vergoeding voor gevaar dienstjaren toe te kennen.

Op deze tweede vergadering waren voor het eerst ook de politieke mandatarissen Bonnel, Claeys en Van Steenkiste aanwezig, die deze vergaderingen zeker nieuw bloed kunnen bijbrengen om bepaalde vraagstukken, die nauwelijks haalbaar lijken, toch tot een oplossing te kunnen leiden.

De nationale commissie voor de zeevisserij heeft intussen haar werkzaamheden voor een maand opgeschort om de Rederscentrale de gelegenheid te geven een document op te stellen, behelzende een reorganisatieplan voor het bedrijf, waarnaar de overheid zich in de toekomst zou kunnen richten. De Rederscentrale is nu al meer dan een jaar bezig maar heeft nog niets positiefs voortgebracht.

Intussen moet toch betreurd worden dat daardoor ook een herwaardering van de slooppremie mede op de lange baan is geschoven, waar nochtans juist deze uitzonderlijke premie het bedrijf zou moeten in staat stellen zichzelf te saneren.

Hetzelfde geldt voor de VOZOR, waar niemand schijnt een voorsel te doen om het geld waar het noodeloos ligt, nuttig te gebruiken.

In de Rederscentrale wordt in het laatste jaar alleen gedacht aan sommige IJslanders, Zeebrugge uitgezondend, en wordt over de rest alleen gesproken maar niets positiefs naar voren gebracht.

WORDT DE REGERINGS- AANDACHT MEER DAADWERKELIJK ?

Al wie op zaterdag 30 november de rouwhulde voor de slachtoffers van de B.604 meegemaakt heeft, zal met ons bekennen, dat de be-

langstelling bij de overheid groeiend is en dat het meeleven met de visserij en de zware gevaarlijke arbeid op zee meer bewust gevoeld wordt.

Ook onze minister van Landbouw en zijn ambtenaars leven niet alleen meer voor de landbouw, ook de visserij is bij hen een belangrijke aangelegenheid geworden, waaraan meer en meer aandacht wordt verleend.

Dat hebben we gezien in de mis, bij de bloemenhulde en in de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waar de minister van Landbouw een welgemeende hulde bracht aan de overledenen en hun families.

«Het visje wordt duur betaald», waren zijn diepgevoelde woorden.

Ook in de ministerraad werd aan alle ministers een rouwgedachtenis uitgedeeld en werd er nogmaals over de noodzakelijkheid de visserij te steunen, gesproken.

Minister Lavens, we zijn er U en Uw ambtenaars dankbaar voor, zoals we ook het kabinet van de minister van Verkeerswezen en zijn knappe attaché, de heer Vanden Bosch moeten noemen en directeur generaal Van Craeynest, een kind van de zee van een visser die op zee venging en die meer dan wie ook weet wat de visserij en wie de vissers zijn.

Het heeft lang geduurd voor men te Brussel de visserij heeft leren begrijpen en er iets voor voelt.

Na minister Baelis en Wardje Ansele, was de visserij in de Kamer een ongekend kind geworden totdat een Dries Claeys er terug deed aan denken, thans gevolgd door bijna alle volksvertegenwoordigers van de kust.

Hopen we dat die belangstelling niet van voorbijgaande aard weze en dat de visserij en vissers in de toekomst meer en meer zullen erkend worden als de mijnwerker van de zee.

P. Vandenbergh